

Del Jardí dels humoristes

REFINAMENTS GASTRONÒMICS

—Això ho saben tots els veritables *gourmets*—exclamava el comte d'Ordal, davant d'uns quants convidats, a les postres d'un dinar.— El faisà és una menja molt delicada, però per a estar al punt, ha d'ésser caçat de quinze dies, al menys.

—Vol dir?... tants dies?

—Vaial Matar un faisà, coure'l i menjar-se'l és desconèixer la qualitat d'aqueixes besties. El faisà és una vianda exquisida; però si vostès se'l mengen l'endemà d'ésser mort, resulta dur, aspre, mateix que un pollastre vulgar. Per tot home de paladar fi i que s'alabi de tenir bon gust, ja és cosa sapiguda, el faisà no deu menjar-se fins al cap de dues o tres setmanes d'ésser mort.

Els amics del comte d'Ordal restaren bocabadats, sens esma per a contradir-lo.

L'anfitrió va proseguir:

—Precisament... ara vaig a contarlos un fet extraordinari que's relaciona directament amb la meva afirmació; un fet que'm va passar una vegada a Amèrica, anant de caça amb uns amics, aristòcrates tots i mil·lionaris en sa majoria.

Ens dirigírem cap als boscos de Far-West, portant de guia un *negrito* del país, un xicotet de uns setze anys, molt trempat i molt viu, que'ns duia les provisions de boca. Feia dies que anavem pel bosc i encara no havíem caçat res; la teca se'ns acabava per moments, i erem molt lluny de poblat; de modo que no hi havia manera d'aprovisionar-nos de nou. Tot d'un plegat, veiem volar un faisà, un magnífic faisà de plomes daurades... Pam!... li engeguem un tret... Ja és nostrel... Amb la gana que portavem, lo natural era que l'haguéssim cuit i ens l'haguéssim menjat, oi?... Doncs, no senyors; com que tots erem *gourmets* refinats i gent de paladar fi, i sabíem que'l faisà no és bò fins al cap de quinze dies d'ésser mort, vàrem acordar guardar-lo per a quan estigués al punt.

—Sí que... tant mateix, fou un bon sacrifici.

—Ja ho veuen, tal com els dic. Preferírem acabar-nos les escurrialles que quedaven al fons del sac que el *negrito* duia a l'esquena. I la pega es que, després, vàrem estar, altre cop, dies enters sense trobar caça.

—Ah, sí?... I doncs, com s'ho van fer?—va interrompre un convidat.—Al últim es devien decidir a menjar-se el faisà?

—No, senyors; ens vàrem decidir a menjar-nos el *negrito*.

ADELI

—Vols dir que si no hagués sigut pels carlins...
—I tal dona!... Un dia de dols hauríem tingut. Sort ne va tenir el governador!... Si són la gent de l'ordre!...

“Tasarba”

Tasarba canta, ara, una cançó melangiosa. Mireu-la. Es bella, amb l'exòtica bellesa de les races orientals i primitives. Tenen sos ulls les profunditats misterioses dels amors tràgics i tota sa figura la cadença rítmica d'un poema.

I aquesta cançó que canta no sé què té de misteriós i dolç, que s'us entra al cor. Cançó gitana perquè l'ha dictada en Juli Vallmitjana, el poeta de les gitaneries, i li ha posat musica l'Enric Morera, el mestre català.

Tasarba és gitana, però no és de sota Montjuic, ni dels barris gitanos barcelonins.

Es filla d'Orient, i tot l'aire persa i totes les costums perses que d'ella trascendeixen com l'aroma de les flors, li donen una major gracia a sa bellesa i una més positiva raó de lloança a sos autors.

Perque *Tasarba*—ja és hora de que parlem clar—és una forta i vigorosa obra, una exquisida òpera d'en Vallmitjana i en Morera, que segurament veurem representada la temporada vinenta al teatre del «Liceo».

Music i poeta s'han trobat aquesta vegada. La seva col·laboració perfecta obra d'assimilació mutua, ha fruitat tan meravellosament que l'odoranta fruita sucosa és regal de bona anyada.

I quin bo fa de registrar fets com aquests, que omplen el cor de joia i obren a l'esperança d'un futur esplendor líric català, totes les portes i les amplies portallades!

Per Sant Joan, fogueres en gran.

En Morera i en Vallmitjana han fet amb *Tasarba* una obra que ha de conduir-los a una glòria positiva.

El llibretista ha escrit un llibre ple de bel·leses, ple de situacions musicals i que, a més de l'encant literari de son vigorós estil, té la força plàstica de les poètiques evocacions en que és mestre l'autor d'*Els zin-calós*. L'acció se desenrotlla en un ambient exòtic que per primera vegada tracta en Vallmitjana en obres entregades al públic. Segurament sorprendrà la riquesa de visió, l'amplitud de concepte amb que pren vida real la concepció del poeta que ha estat afortunadíssim.

No menys ho ha estat en Morera que ha escrit una música plena de caràcter, riquíssima en meravellosa diversitat de melodies, robusta i forta, i, a voltes, melangiosa i plena de dolçor com les llargues postes de sol que han fet plorar a *Tasarba*. Si diguessim que, a nostre judici, la música de *Tasarba* és la millor que ha produït en Morera, hauríem dit el gran elogi que ella mereix.

Ara *Tasarba* espera que se li obrin les portes del «Liceo». Sembla que no serà difícil.

Aquell dia serà de glòria per a en Morera, per a en Vallmitjana i per a Catalunya.

Quan serà la pau?

(NÚMEROS CANTEN)

Una gitana hongresa ha llençat la profecia. Segons ella, la desitjada pau serà firmada el dia 11 de Novembre de aquest any.

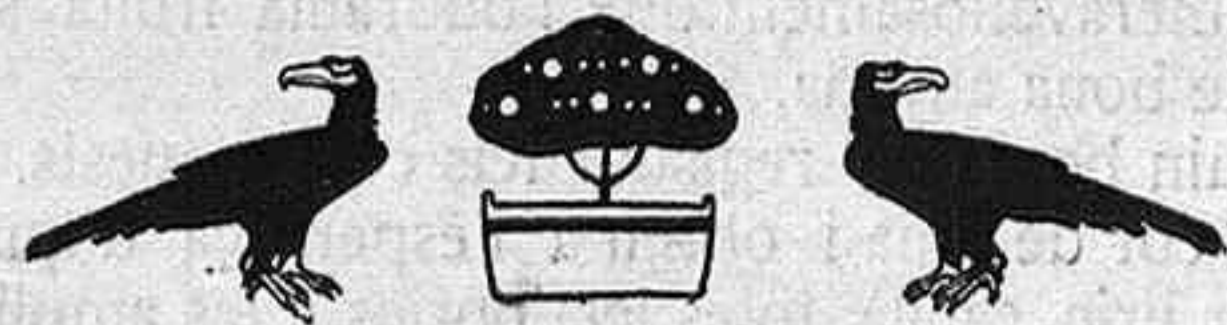
El pronòstic sembla que ha tingut un sorolós èxit, sobre tot en els imperis centrals, que voldrien que la planeta no s'equivoqués, per acabar així d'un cop amb els seus forçats heroïsmes.

La previsió de la *sybilla*, basada en un càlcul aritmètic senzillíssim és, realment, original; i es basa en dues grans guerres: la napoleònica de 1813 i la franco-alemanya de 1870.

Fixin-se en les explicacions de la gitana, que són molt curioses i valen la pena de tenir-se en compte, encara que no sigui qüestió de preocupar-se'n massa:

La gran guerra contra Napoleó I, va començar l'any 1813 i acabà en 1814. Sumem aquestes dues xifres, i ens donarà 3,627; separem ara els dos primers números dels dos segons i tindrem 36-27. Cada un d'aquests el sumarem dient: tres i sis 9; dos i set 9. El resultat és, doncs, 9 i 9. I, efectivament, la pau d'aquella gran guerra va fer-se el 9 del mes 9e, o sigui el dia 9 de setembre.

Passem ara a la guerra franco-alemanya. Aquesta començà en 1870 i terminà en 1871; fem, doncs, la mateixa operació: La suma de les dues xifres (1870 i 1871) dona 3,741. Separem igualment els dos números pri

mers dels dos segons, i tindrem: 37-41. I direm de la mateixa manera que abans: tres i set 10, (el dia 10); quatre i un 5, (del mes 5). Efectivament la pau d'aquella guerra franco-alemanya fou firmada el 10 de maig.

Si apliquem, doncs, el mateix sistema a la guerra actual, veurem que la suma dels anys 1914 i 1915 ens donen 3,829, o siga 38-29. I en aquest cas direm: tres i vuit 11, (dia 11); dos i nou 11 (del mes 11)...

Resultat final: que la pau europea serà firmada, precisament, el dia 11 de novembre.

Se non è vero...

GLOSARI

ESPURNES DE LA GUERRA

Amb motiu de les declaracions que s'han vingut fent aquests jorns i que han semblat intervencionistes, a tots els homes de sa casa, el crit de «Neutralitat» ha sigut tan ferm i tan neguitós, que talment s'hauria pogut creure que ens empenyien a la frontera.

No tinguin por aquests homes prudents, més ben dit, aquests joves prudents (perque els que criden més fort són els joves). No hi anirà Espanya a la guerra. En Dato pot

estar ben descansat. Pot tenir compte als espanyols i dormir-se an el seu ministeri, que no hi haurà ningú que'l desvetlli. Els nostres D'Annunzios són en prosa, i la prosa, mal ens està el dir-ho, creu més amb els aliments que amb el llorer dels aliments.

No hi anirà per molts motius; però el primer, per un gran motiu. No hi anirà porque no pot anar-hi. Aquí sols podem tenir guerres civils, i no ho diem pel moro. Per matar-nos els uns als altres tenim les eines que's necessiten. Desavinença, salvatgeria, pocs modos, mala intenció i canons del set i mig, que són els que van millor per a corre per aquestes muntanyes o per tirar des del Paralel. Però per les guerres exteriors, no tenim homes ni tenim diners; no tenim armes ni en volem tenir; no tenim gasos asfixiants i no volem asfixiar. De des de l'etíneo a El Peral no ha anat cap barco espanyol per sota les ones del mar, d'un modo volgut o voluntari; no tenim cap dirigible, porque en Dato no més vigila, ni qui tingui ganes de dirigir; tenim dos barcos que s'estàn fent i un que ja va nèixer vellet, i el nostre exèrcit és al Marroc que, segons diu la gent entesa, allí és el pervindre d'Espanya.

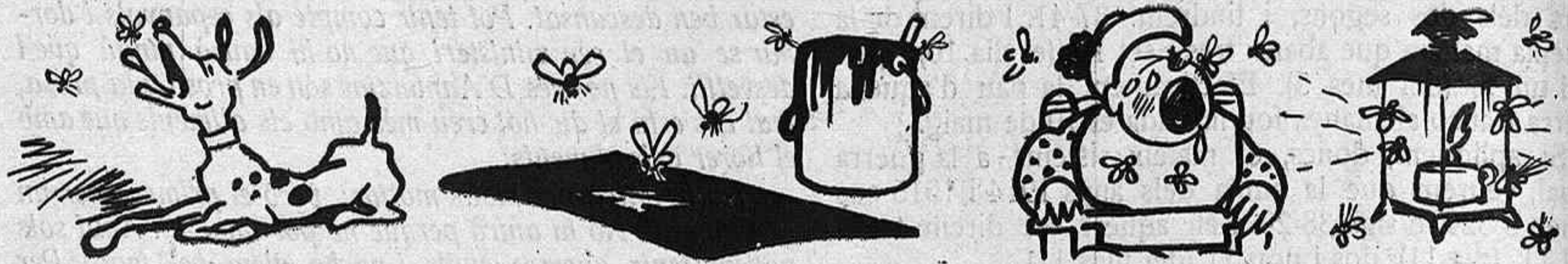
Afigureu-vos per un moment que diguessim: ¡A las armas! ¡A la guerra! ¡Arr! Estem ben segurs de que'ns voldrien? Hi aniríem per mar o per terra? Ja sabriem trobar el camí? Aniríem de dret al Peñón, segons voldria en Vázquez Mella, o atacariem Portvendres, segons voldrien els seus amics? Conquistariem el Roselló per anar-hi a fer Jocs Florals? Volariem damunt de França, com un para-

—I on aneu a estiuajar, aquest any?...
—Per ara, al terrat. Oh, i que hi fa bastanta fresca.

—Suposo que'ns hi trobarem a la platja?...
—D'Ostende?
—De la Barceloneta!

CAÇA MOSQUES

Pel sistema del goç.—Pel del mesc.—Pel de la cara bruta.—Pel del fanalet.

graf de l'orador? Ai, que'ns fa por que si, per etzar, volguessim fer d'home enropeu, pot-ser ens dirien: «Déu vos ampari! No vos canseu, que esteu atropellats! Preneu bon caldo una temporada! Feu calaix! Respireu bons aires! No sortiu de nits! Higiene, gimnàstica, bons aliments i bona conducta, i si per cas... ja vos avisarem... que de moment no portem pressa.»

Que's desenganyin els porucs. No són pas homes lo que'ns demanen. Alemanya no en demana, perque ni sab que siguem al mapa. Ho saben quatre especialistes que, per tenir una especialitat, s'han dedicat a fer d'hispanòfils, com si estudiessin els fenicis o bé una raça curiosa que no tenen classificada, i ho saben els comerciants de botons i flors artificials, perque Espanya encara és un mercat on enviar vidrets i quincalla; i França, la nostra germana, lo que demana és tan barato, que'l bon burgès pot tranquilitzar-se. França ens demana simpatia, un xic d'amor i benevolença. França, com que sab que té raó i té noblesa i té cor, no ens demana cap sacrifici. Vol que no's lladri en contra d'ella. Vol que no's befi el séu bon nom. Vol que siguem germans i res més.

Es molt demanar lo que demana?

Ja sabem lo que contestaràn els nostres estimats burgesos:

—Quina sort de no ésser ningú! Déu ens conservi l'ésser poca cosa! Pau an el món i llims a l'altre!

XARAU

PAPERAM

LA POLÍTICA ALEMANA, per el Príncep Bernard de Bülow.— Tractant-se d'un autor que ha sigut res menys que canceller del Imperi germànic, natural és que tiri tota l'aigua al séu molí. Per això el llibre, que per altra part està molt ben documentat, no convencerà més que als germanòfils. Vint anys de política alemanya (de preparació per a la guerra actual, diríem

nosaltres) venen descrits admirablement en aqueixes planes sugestives, sortides, sia com sia, de la experta ploma d'una autoritat en la materia, doncs aqueix *mano* de Bülow tot-hom sab que ha sigut un dels més eminents polítics d'Alemanya.

Qui no'l conegui, que'l compri.

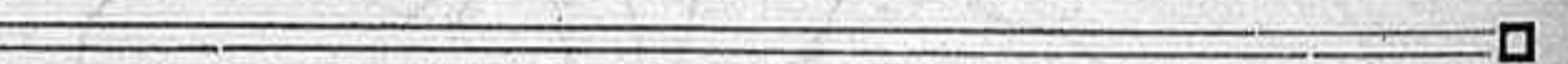
MANUAL DEL MAQUINISTA Y FOGONERO, per G. Gautero i L. Loria. — Acaba de publicar-se la segona edició d'aquesta obra, una de les que més han contribuït a la cultura tècnica del personal encarregat de les calderes i màquines de vapor. No's tracta sols d'una senzilla reimpressió, sinó d'una edició augmentada notablement i curosament millorada. N'hi ha prou amb fullejar el llibre, sobre el qual no havem d'entrar en detalls perque ho férem en son dia, per a comprovar que el text ha sigut ampliat i reformat, i que la part il·lustrada ha sigut igualment objecte de grans reformes, havent-se doblat el número de gravats que l'amenitzaven.

125 MODELOS DE EDIFICIOS ECONÓMICOS (*Casas baratas, Villas y Granjas*), per I. Casali. — Com indica el mateix títol, el llibre que tenim a la vista ve destinat a fomentar i propagar la construcció d'edificis econòmics. Socialment, doncs, és una bona obra, ja que ve a resoldre o, quan menys, a orientar un vital problema que no pot ésser de més interès ni de més actualitat.

El llibre del enginyer italià Casali té, sobre tot, la gran ventatja de la originalitat. Ni a Espanya ni al estranger es coneix un tractat pràctic sobre la materia que contingui la novetat i les belleses realitzables d'aquest. Els 125 projectes que consten en ell, tenen tots positiu mèrit i no són palaus il·lusoris, sinó cases barates de debò; barates i còmodes i elegants.

Vaja, que llegint aquesta obra i veient aquests planols, a un hom li venen ganes de fer-se propietari.

Els tres volums que acabem de nomenar han sortit tots de la casa editora Gustau Gili. Inútil dir, doncs, que la seva presentació és esplèndida.

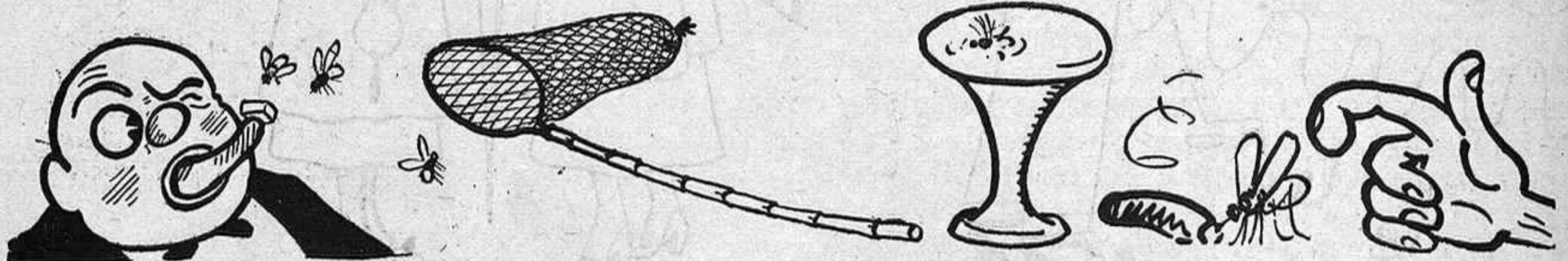
Entre vells amics:

—Es veritat que't cases?

—Sí, noi; però em fa molta por aqueix pas que vaig a donar.

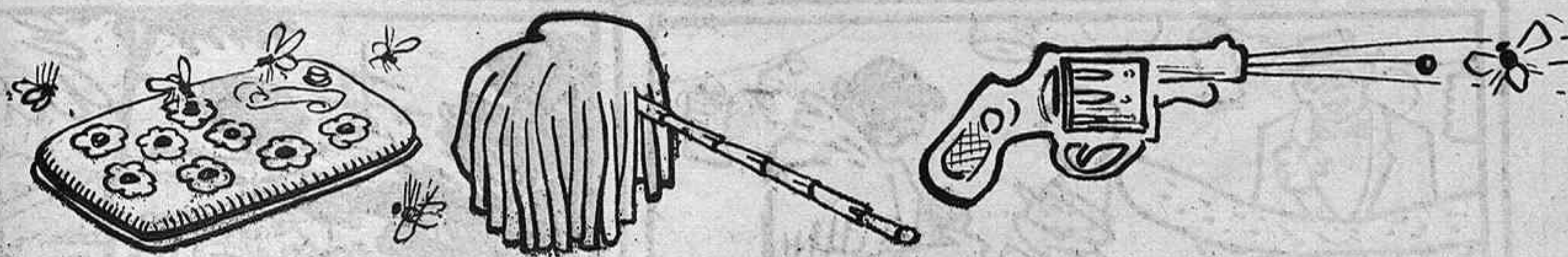
—I això?... Si crec que la teva novia és una perla?

—No és precisament de la perla, que em queixo; és de la mare-perla.

CAÇA MOSQUES

Pel sistema del terroç de sucre.—Pel de la xarxa.—Pel de la matonera.—Pel de la grapada.

CAÇA MOSQUES

Pel sistema de la galeta.—Pel de la canya.—Pel de la pistola carregada.

ELS DEPORTS

Trobàrem acertadíssim l'acord de la F. C. C. F. sospenent als dos jugadors del *F. C. España*, promotors de les deplorables escenes del partit de l'altre diumenge, i respecte a l'eliminació del susdit Club dels partits *Copa Barcelona*, pot-ser és un xic rigurosa, però s'havia de fer per veure si s'acaba d'una vegada amb aquesta manera de jugar a pinya seca, que molts se creuen és l'única.

Fòra, doncs, l'*España*, quedaven sols el *Barcelona* i l'*Español* per a disputar-se la susdita *Copa*. I així ho feren diumenge passat en un partit que no ens agradà gaire, per lo ensopit que resultà quasi bé sempre.

Sols cal dir que la primera part s'acabà sense haver fet cap *goal* ni els uns ni els altres, i que la segona, si bé tingué més interès, sols fou remarcable un tanto, lograt per l'Armet, veritablement espetarrant.

Al poc rato, en Segarra ne lograva un pel *Barcelona* i sortí que cap a l'acabament hi hagué un embolic en la porta d'aquest Club i entrà un *goal* per carambola, o sinó es queden empetats.

Quedem, doncs, en que triomfà l'*Español* per 2 a 1; però creiem que amb l'equip que ha presentat en aquest concurs, podia fer molt més de lo que feu. Ara veurem el partit venjança; si el *Barcelona* s'anima una mica que, amb aquest canvi continuu de jugadors, sembla que està molt ensopit.

Els equips esfaven formats aixís:

Español: Gibert, Brú-Massana, Sampere-Pomés-Pueo, Janer-Monistrol-Armet-López-González.

Barcelona: Brú, Reguera-Bau, Torralba-Massana-Morales, Mallorquí-Segarra-Peris-Alcántara-Baonza.

L'arbitratge del senyor Palomera, bé. El públic, no gaire. Els jugadors, ja ho hem dit, tampoc, en conjunt. El cronista se'n anà bastant avorrit. *Amén*.

**

El Concurs Hípic que cada any celebra el mai prou alabat R. Polo J. C., enguany començà diumenge a la tarde, baix els més bons auspicis.

Passem per alt el detall de la concurrencia femenina, tan elegant com distingida, que acudí al camp de càn Rabia. D'això ja se'n cuida en *Boy de La Vanguardia*, amb una serie de minucies i abundancia de calificatius que encanta. Segura-

ment li restaràn agràides totes les dames i damisel·les precioses que omplenaven palcs i tribunes.

Vegin, vegin els llegidors si pot donar-se una prosa més fina:

«Grandes ramos de flores, de claveles en su mayor parte, ofrecidos en prenda de rendido homenaje, daban la nota de color más simpática, en las manos de tantas bellas, que al aceptarlos les prestaban la mitad de su expresiva hermosura. Así únicamente llegaban también las flores a parecer bonitas. Y en cada una de ellas se ocultaba un suspiro de un corazón y de un pensamiento vehementísimo.»

Vaja, prou! Pleguem!

Hi havia, per lo tant, al camp del Polo, el *tot Barcelona* característic que mai falta an aquestes festes.

En quant als cavalls... els cavalls són lo de menys. I dispensin els genets que amb tota voluntat prenen part en el concurs. Però estem convençuts de que la majoria de la concurrencia no hi va pas per ells. Tenen altra feina!

No obstant, cal fer constar que el primer premi correspongué al cavall *Mesela*, montat pel tinent De la Higuera, i els demés a altres cavalls que seria *prolijo enumerar*.

Dimarts continuà el Concurs, amb el mateix èxit de gent i d'elegancia.

**

Altra manifestació deportiva important, era la cursa ciclista *Copa I. V. E.*

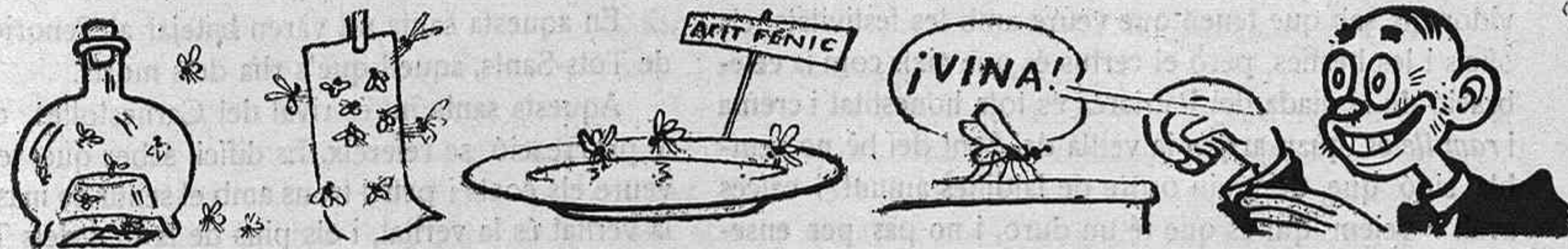
Hi prengueren part 21 corredors, de lo milloret de casa i alguns de Madrid. Sortiren a les 5 del matí, amb un sol que feia que Déu n'hi dó. Per les costes de Garraf anaren cap a Sitges, Vilanova i cap a Tarragona, on hi arribaren a les vuit i mitja.

De Tarragona, un cop descansats, ne sortiren mitja hora després, i hala, hala, cap a Barcelona pel cantó del Vendrell i Vilafranca. Pel camí havien sofert pana alguns corredors i arribaren a la fita de Sans set d'ells, al davant dels quals hi anaven en Magdalena i en Crespo.

Al embalar per entrar primer, aquest darrer embestí la màquina d'en Magdalena, i aquest caigué. No obstant, s'aixecà com pogué i, plé de ferides, masegat, arribà encara a la fita. Darrera d'ell entrà en Martí. Els corredors madrilenys s'havien quedat pel camí... de la cursa i dels premis.

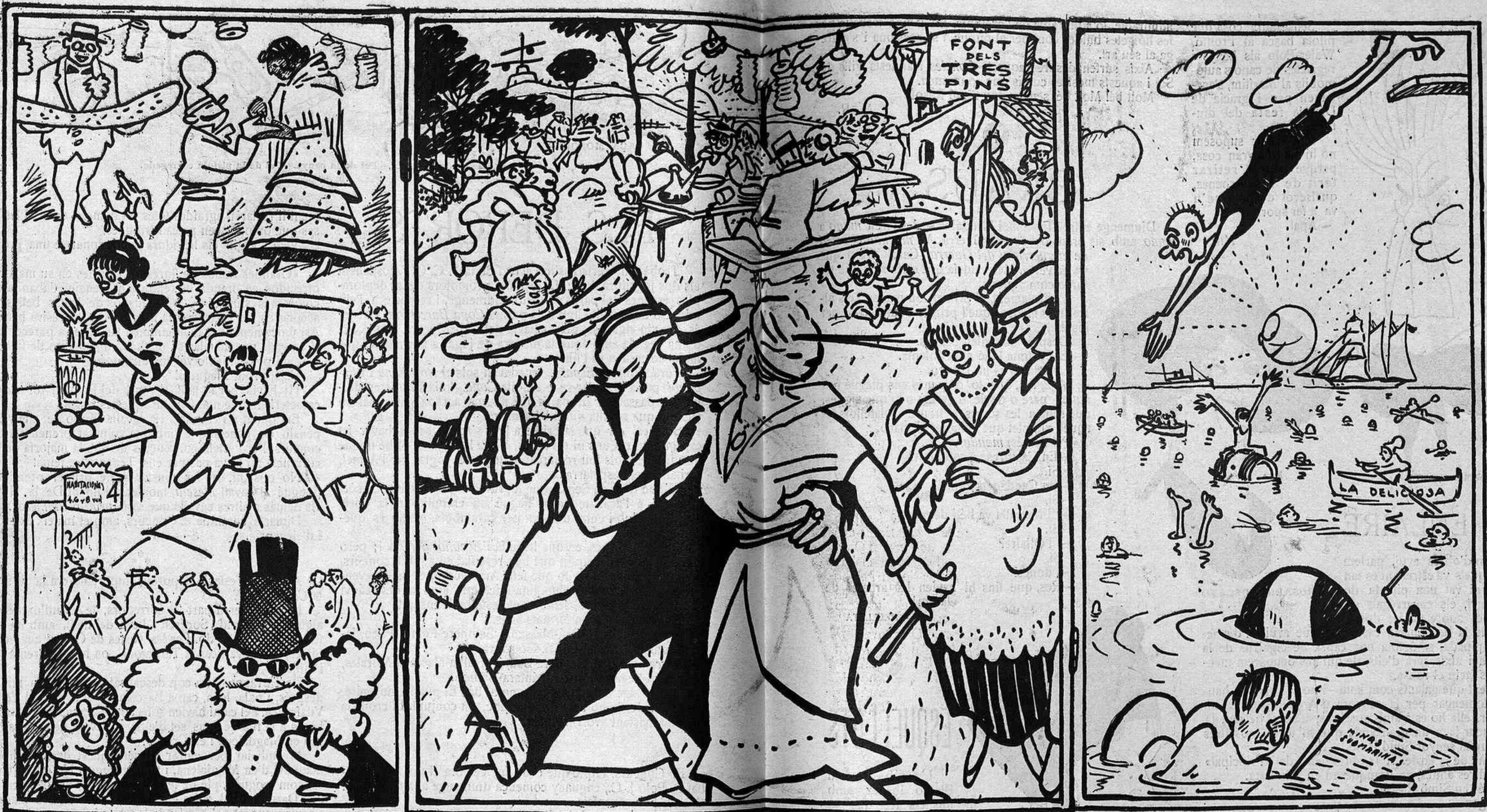
El cas Magdalena-Crespo el resoldrà la Unió Velocipèdica.

**

CAÇA MOSQUES

Pel sistema de l'ampolla.—Pel del paper.—Pel de la crema envenenada.—Però el millor sistema és el de la persuasió.

LA NIT DE L'AMOR

Com Sant Josep era fuster, Sant Joan tenia un bè; servidor no sab que tenen que veure amb les festivitats els oficis i les besties, però el certus és que aixís com la celebració de la diada del Patriarca és tota honestitat i crema i ramilletes, quan arriba la vetlla del Sant del bè no sembla sinó que donguin ordre de faldilles amunt i calces avall i veiem qui és que té un duro, i no pas per ensenyar-lo sinó per dur-lo al bescanvi, i distribuir-lo, sinó en comprar aufàbregues, en encantar coques o en llogar habitacions de quatre, sis, vuit o deu rals a cà'n Prim

i demés posades de nom de la ciutat dels comtes. En aquesta santa nit varen batejar al Tenorio, l'hèroe de Tots-Sants, aquell que's rifa dels morts.

Aquesta santa nit és rival del Carnestoltes, en lo que a procreació se refereix. Es difícil saber què tenen que veure els coets i pets i trons amb el sentir-se mascle, però la veritat és la veritat, i els pins de la font dels Tres Pins i les pedres i les brosses que'ls envolten ens guardaràn de mentir.

Hi ha gent que tan ardorosa se sent, que va a tirar-se

a mar, però aquests no són castiços; els veritables verbeneros se divideixen en dos colles:

a) Els de l'aufàbrega. b) Els de la coca.

Els de l'aufàbrega la compren d'horeta i després la porten a casa per obsequiar la senyora; la noia gran fa l'experiment de l'ou i l'hereuet tira piules an el foc que l'adroguer ha conjuminat. Després n'hi han que van al teatre a veure dues funcions; n'hi han que van a pendre un gelat o horxata fresca i n'hi han que se'n van al lliit.

Res, senyors Esteves.

Els de la coca són els corrits; la coca se menja a Montjuic, al Coll o a sobre un lliit! Es igual, la qüestió és coca i aguardent, amor i alegria.

Que hi ha un ball? a ballar-lo; que un foc? saltem-hi per sobre; que una noia? *madrugando*. Un dia és un dia i una nit és una nit, i com la de Sant Joan no n'hi cap més al any; solament la de Nadal pot fer-li vores i encara, encara, encara...

Joventut tinguessim, que prou fòrem dels de la coca i no pas dels de l'aufàbrega.

SIMÓ RASO

Sense altra cosa que pilota basca al Frontó, Water-Polo als banys i regatetes de canots automòbils al Marítim, s'acabà en pau i gràcia de Déu la festa del diumenge.

Per a ahir suposem no hi hauria gran cosa, perquè amb el retirar tard de les verbenes, qualsevol després se'n va a fer sport.

Apal

Hip

ROSARIO TOSCANO

TELÓ ENLAIRE

No parlem d'obres avui, parlem d'actors. Lo que's va estrenant és tan fluxet, que ni val una pipada de tabac; en canvi, els encarregats de representar-ho, sobre tot les dos o tres figures de la declamació castellana que avui en dia actüen, no una pipada, sinó tota una capsa de cigarros de la Habana valen i aixís, serà d'ells, de qui ens ocuparem mentre els autors facin el ronsa.

Naturalment que galants com som—i no és lloança—hauríem volgut començar per la senyora d'Arnall; però estem renyits. Millor, ella ho està amb nosaltres, i aixís, deixant la tasca de saludar-la a un gran amic que hi té bò, nosaltres anàrem a veure al senyor Simó Raso.

Són les cinc de la tarde. A la porta petita del «Principal» hi han, amb altres amics, en Franquesa i en Vilumara.

—Que hi és en Simó Raso?

—Sí, ensegen.

Entrem al escenari; estàn repassant *Los hijos del Sol naciente*. Quina llicó, actors catalans; amics meus, quina llicó!

Nosaltres volíem fer lo que se'n diu una interviu amb nostre amic. Quan finit l'acte se'ns acostà, li diguerem que'ns alegravem tant de veure'l bò i content, però que ja no necessitavem en absolut de les seves explicacions. Ho havíem vist tot. I lo que havíem vist era un model de disciplina, de mètode, de saber fer treballar, treballant ell.

Lector, si tu coneixes els nostres escenaris, sabràs tant bé com jo que semblen una gabià de *periquitos* per lo xerraires, de micos per lo lascius. (Parlem clar una vegada.)

L'escena, on mana en Simó Raso, sembla un convent; els actors sembla que siguin a uns funerals. Els homes en un lloc, les dònnes al altre. Si es parla, se parla baix.

Els que ensegen, davant de les llotgetes buides, ho fan amb la mateixa fè que si hi hagués un públic nombrós que podria aplaudir-los. L'apuntador no crida, quasi no parla.

I quan li toca sortir a ensajar an ell, an en Simó ve, lo

admirable, lo admirable de l'exemple. Ell també treballa per les llotgetes buides com per al públic, i s'apassiona i s'entrega al seu art.

Aixís surten després aquests *Cohetes* i aquests Fills del Sol i aquests mestres cursis que con mouen.

Molt bé! Molt bé, senyor don Simó Raso!

M. R.

BRAUS

Diumenge entre'l Fortuna i l'Andalús se les feren *mano a mano* amb sis braus del senyor Guerra. *No me hable usted de la guerra ni del Guerra*. Carail ara sí que va de veres. Més valdria que criés xais que no toros com aquests.

Perfectament, el primer fou manso i els altres més mansos que'l primer o una cosa per l'istil.

Després no tenien banyes.

El Fortuna la té molt dolenta.

L'Andalús és un pavero.

Vaja, res, que lo que més ens plagué fou aquell pare o oncle o germà o lo que sigués, que saltà a les sorres a treure a clatellots an aquell ximplet que volia fer el maco.

Pel demés, *mandar*.

—En Cassares ne sab molt?

—Sí.

—En Candadets també?

—Sí.

—El Metralla va bé i depressa?

—Sí.

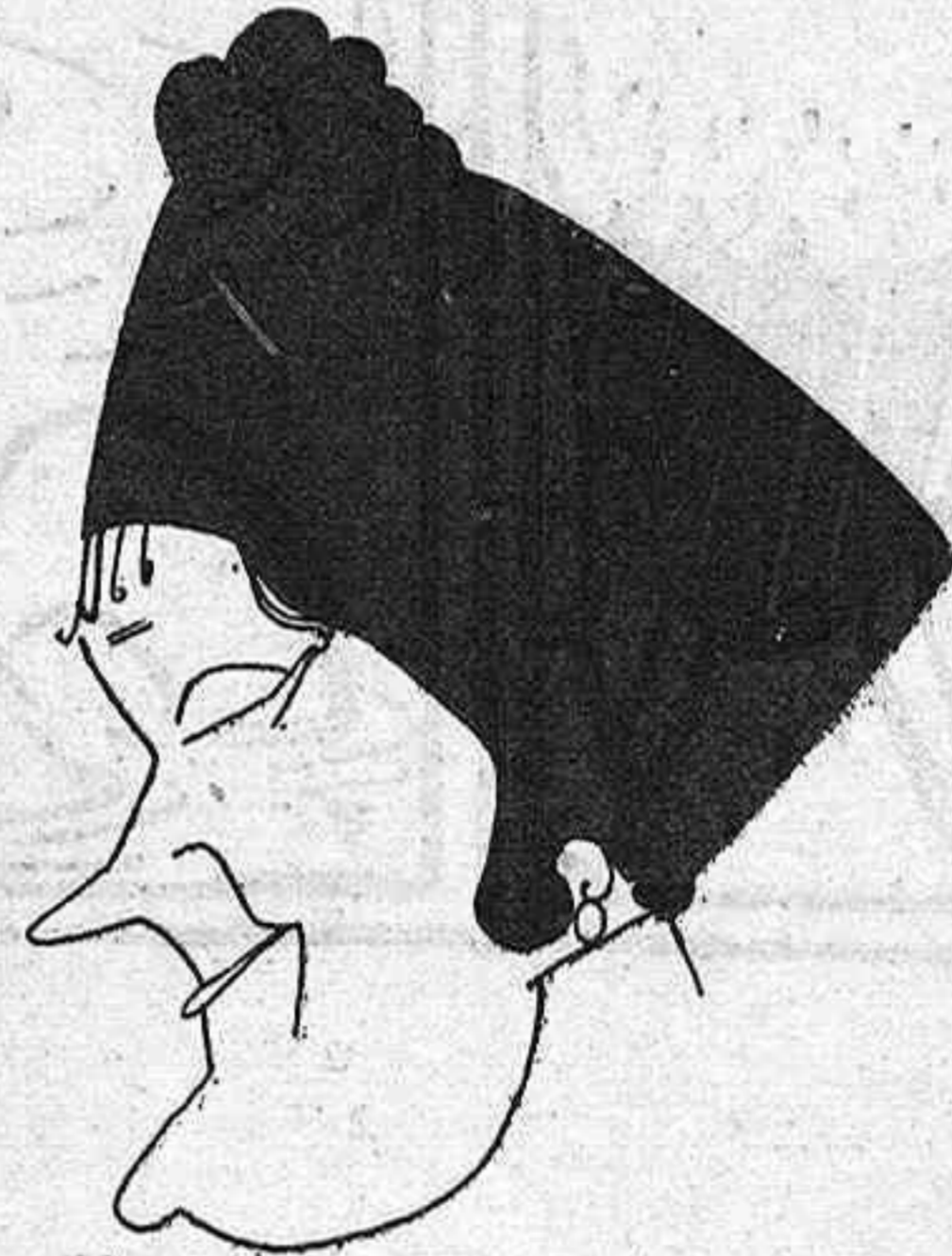
—I l'Oliaire?

—Sí.

—I doncs?

—Res, que fins hi havien les artistes de la flor!

AIXELLETA

IRENE ALBA

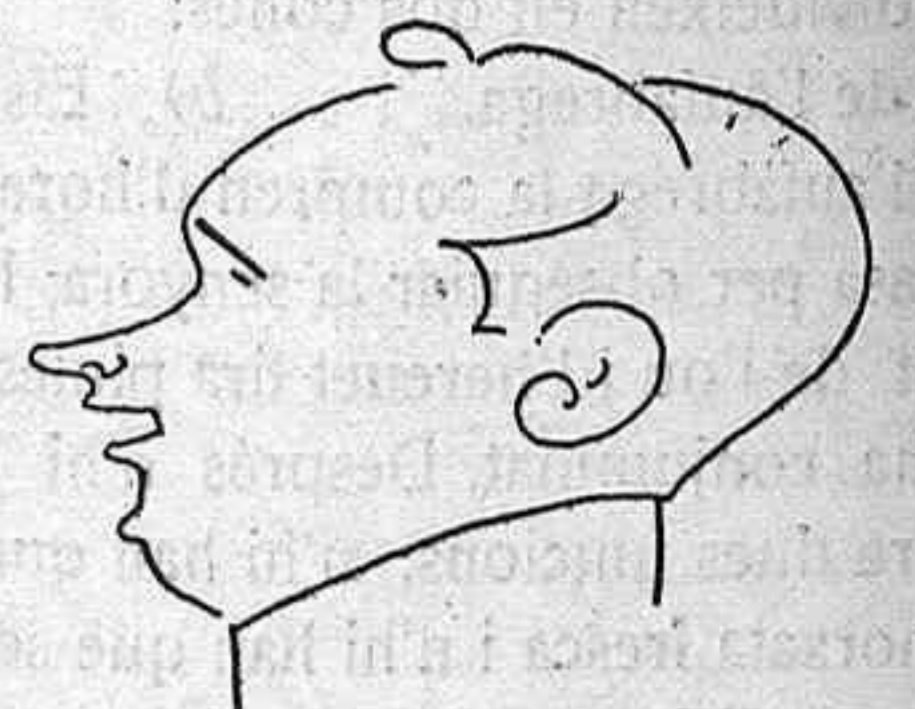
ESQUELLOTS

L'arribada d'en Blasco Ibáñez, amb tots els fets que va ocasionar, ha sigut tota la setmana objecte de comentaris. A la nit d'aquell dia va sopar l'autor de *La Ba-*

rraca a la *Maison Dorée* amb uns amics. Per cert que, segons la llei, havien d'ésser no més que dinou.

I dinou fóren. El pobre amic número 20 se quedà a la porta, com un goç que olfateja.

Vaja unes bromes! Com a goç ja tenien en Junyent!

IGNACIO MESEGUER

L'ALPINISTA

—Noi, que és alt això! Sinó que me l'aguanto, fins me rodaria el cap.

La festa de la flor fou un èxit. Lo més encertat és el títol. Per què'n diràn festa de la flor? Sembla que al parlar de flor ja se sent perfum i tota la bellesa de les flors s'evoca. Seria la festa de la flor una diada bella, plena de dolça i olorosa suavitat. L'exhuberancia dels clavells, la blancor de les gardenies, la romàntica opulència de les roses... Sí, sí; quatre fulletes de drap amb ànima d'agulla... i encara gracies.

I d'això ne diuen festa de la flor?

Ara sí que allò de *os ahoga la estética*, que'ns digué l'Unamuno, resulta un xisto salmantí, tan irritant com son paísà el *chorizo*.

L'altre dia, esperant an en Blasco Ibañez, vigilant que la rebuda anés com ell volia, en M. Junyent s'estigué quatre hores dedicat an això. Arribava un viatger i el bon home estava atrafegat.

En aquest pas, el *Sr. Jefe Regional*—com l'anomena *El Correo Catalán*—s'anirà convertint en una mena de *Sr. Jefe de Estación*.

IMPRESSIONS BESTIALS

—Quin mlco!
—Quin lloro!

Un d'aquests darrers dies ha escrit, en un diari, un dels nostres més cèlebres cronistes de societat:

«Continúa abierta hasta la noche de mañana la citada suscripción (al precio de tres pesetas señora)...»

On hem arribat! Es escandalós!

No ho saben? Finalment la Comissió de Reforma ha acordat que, definitivament, se sospenguin les obres dels túnels de la *Idem*.

Sembla, doncs, que, per fi, una mica de llum s'és feta en aquests túnels.

Tingui's en compte que al parlar de la foscor dels túnels, no ens referim al cap dels concejals.

Hi ha gent tan mal pensada!

Ara, sense construir túnels, pot-ser la Reforma anirà més depressa i la Gran-Vía oberta s'urbanitzarà més aviat.

Això dels túnels ho ha tingut tot empantanegat *no més* que quatre anys.

Mentres tant, a Madrid, aquell desgavell d'administració municipal, han obert una Gran-Vía completa que està ja plena d'edificis.

Barcelona és sempre distinta del Madrid barrilaire. Ja tenen raó, ja!

L'altra setmana parlavem de dos catedràtics que s'havien abofetejat.

Ara sembla que, fa pocs dies, ha sigut un alumne el qui ha abofetejat a un catedràtic.

No diràn que no aprofiten els nostres estudiants les lliçons que'ls hi donen els seus professors!

Aquesta setmana s'inaugura la nova esfera lluminosa del rellotge de l'Universitat.

Ja era hora!

Els estudiants ja podran anar a empenyar el seu rellotge. Ja tenen esfera; una esfera lluminosa, llempant, kolossal; una esfera que fa fredat...

Vaja, una esfera *esfereidora*.

El senyor Vidal i Ribas pot estar satisfet. Com deiem més amunt, la festa de la flor, celebrada el passat diumenge, fou un èxit.

Pot-ser els tuberculosos pobres no seràn tots de la nostra opinió, però fou un èxit.

Al governador, senyor Andrade, varen penjar-li seixanta i pico de floretes; semblava una margaridoia d'aquelles tan ufanes.

No és estrany que, al arribar el vespre, exclamés:

—Quanta noia maca! Si no fós pels barbres i els requetès, aquesta Barcelona seria un Paradís.

Es clar, les barcelonines són les flors i la política les espines.

Però no sé de que's queixa, dels requetès... Me sembla que bé varen ajudar-lo prou, a no deixar parlar an en Blasco Ibañez!...

S'ha denunciat un fet extraordinari.

Figurin-se que'ls òssos humans que s'anaven trobant en el subsol de la Reforma quedaven tots depositats en una casa del carrer de Filateras.

A L'EXPOSICIÓ CUBISTA

—Després diràn que els alemanys no són imitadors. Què és això dels pobles destruïts i les catedrals enrunades, sinó *cubisme* pur?

Ara això s'ha averiguat i la gent se pregunta: ¿Què rediable devia volguer-ne fer, aqueix veí del carrer de Filateras, de tants òssos humans?

Es, pot-ser, un fabricant de boquilles de xeringa?

Es un manipulador de químiques infernals?

Es per ventura algun tranquil que vol passar-se les nits d'istiu tocant els ossets?

Misteri!

Llegeixo en un diari del dissabte.

«Los policías de la brigada de investigación criminal han dado una fuerte batida contra la gente maleante.»

Per endavant, ja podem assegurar que no la varen requisar pas tota la gente maleante.

Diumenge, pels voltants del moll, a l'arribada d'en Blasco Ibáñez, encara n'hi havia molta.

Oi, senyor Junyent?

En Muley Hafid ha anat a passar uns quants dies a Montserrat

Ja comprenc. Ha volgut pendre vistes del convent per a quan li arribi l'hora.

Perque en Muley Hafid acabarà així: un cop els barcelonins li hagin afeitat els quartos del tot, se farà frare.

Per això ara ha anat a pendre possessió de la celda.

La Verge de Montserrat, quan el deu haver vist, estic segur que li haurà dit:

Hola tocayo!

I s'hauràn fet amics.

Com que ella també és moreneta...

Olé tu mare!

S'ha celebrat al Palau de Belles Arts una festa andalusa. Les nenes de la nostra aristocràcia lluint el virolat *mantón de la China*, estaven senzillament esplèndides.

I com que quasi totes elles ja el parlen l'andalús, o un castellà amb *ceceo*; millor dit, parlen de tot menos català, la festa va quedar bastant autèntica...

No hi faltava més que'l *gazpacho*.

Resultà un èxit la festa de Gimnàstica Rítmica del «Institut Català», celebrada diumenge a la tarde.

Tant el mestre Llongueras com els seus aprofitats deixebles, fóren ovacionats amb justícia, essent celebrats tots els exercicis de que constava el programa.

NOTES DE CASA:

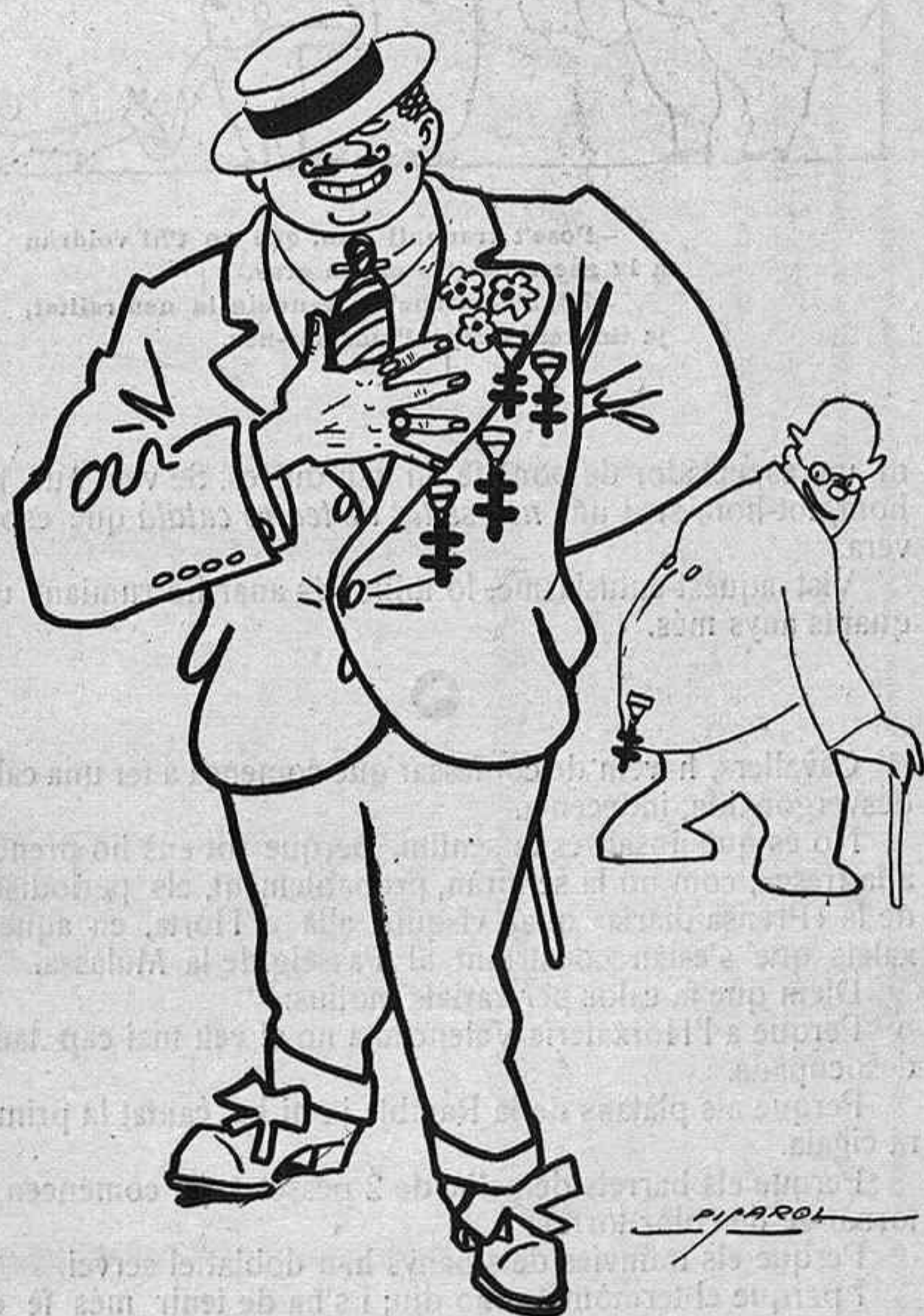
El President del «Ateneo de San Gervasio de Casolas» ens ha convidat als balls que amb motiu de la festa major de la barriada es celebraren el diumenge en els salons de dita societat.

—De l'Ateneo Obrer del Districte II, havem rebut una invitació per a assistir a la festa infantil que degué celebrar-se ahir, dijous, diada de Sant Joan.

Mercès a tots.

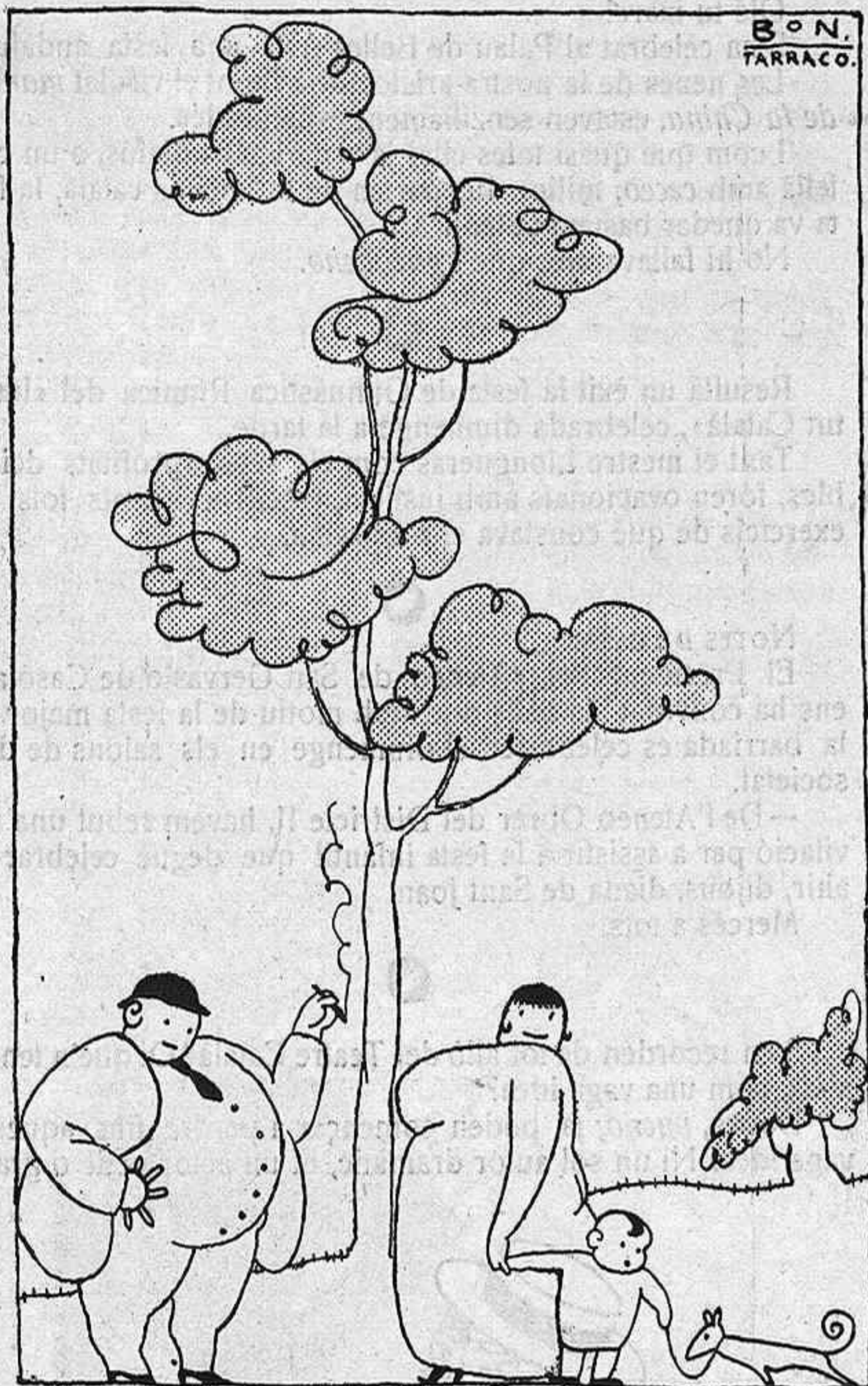
S'en recorden de tot allò del Teatre Català? Oi que'n tenen aixís, com una vaga idea?

Doncs, *bueno*; ja poden començar a perdre fins aquesta vaga idea. Ni un sol autor dramàtic, ni un actor petit o gran,

L'ANTI-TUBERCULÓS.

—Ja m'he després de setanta cèntims... Que no'n vinguin gaires de festes com aquesta.

—Pose't tranquil Pau, que no t'hi voldrà
a la guerra. Estàs massa gras.
—Bé, d'aquí que'ns trenquin la neutralitat,
ja tindrem temps d'amagrir-nos.

ni un espectador de bona fè, hi han dit res. Se veu que tot-hom, tot-hom sent una necessitat de teatre català que esparvera.

Vist aquest entusiasme, lo millor és anar-ho rumiant uns quants anys més.

Cavallers, havem de confessar que comença a fer una calor desvergonyida, indecenta.

No és que nosaltres la sentim, perque tot ens ho prenem a la fresca; com no la sentiràn, probablement, els periodistes de la «Prensa diària» quan visquin allà a Horta, en aquells xalets que s'estàn construint al Passeig de la Mulassa.

Diem que fa calor per variats motius:

Perque a l'Horxateria Valenciana no si veu mai cap taula desocupada.

Perque als plàtans de la Rambla ja hi ha cantat la primera cigala.

Perque els barrets de palla de 2 pessetes ja comencen a tornar-se de color torrat.

Perque els tramvies dels banys han doblat el servei.

I perque el termòmetre ho diu; i s'ha de tenir més fè en el termòmetre... que en molts astròlegs.

ANAGRAMES

I

Passant pel carrer d'en Tot
vaig donà una encepogada,
que'm feu anar de clatell,
al tombà una cantonada.
En aquell precís instant
—l'ocasió Total buscada—
me va ruixar de pi-pi
des d'un quart pis la mainada.

J. Mestres.

II

L'Agna ha vingut de total,
tot i seca com un pal.

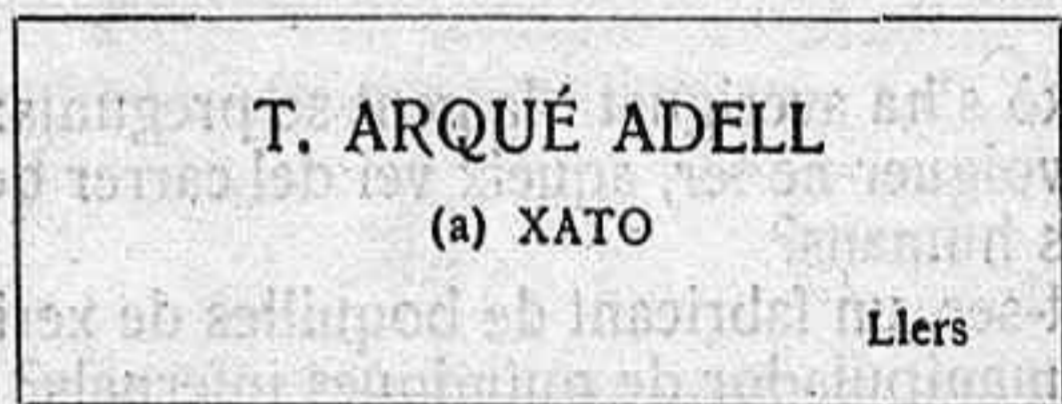
E. Sala

III

Amb la Tot m'hi casaria,
però les tot, són a Hungria.

Joan Rocabert

TARGETA

Amb aquestes lletres, degudament combinades, formar el nom d'un setmanari humorístic català.

Josep Gorina Roca

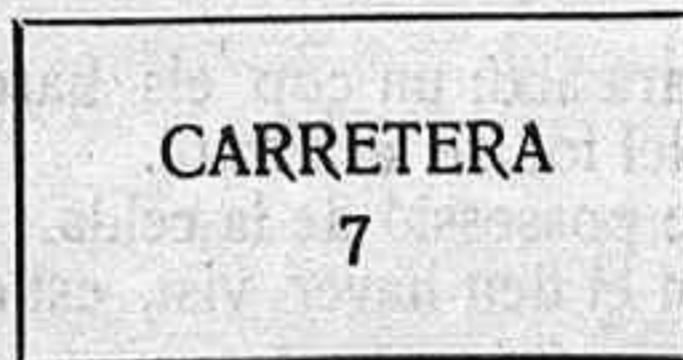
MUDANÇA

Es la que me vaig casà
total amb a,
Es un poble que jo sé
total amb e,
De gall no'n menjo gens ni
total amb i,
I en els peixos he vist jo
total amb o.

E. Salas (a) Noi maco

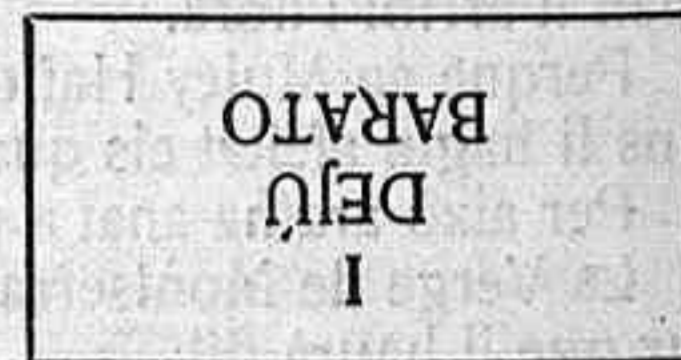
JEROGLÍFICS

I

Joan Rocabert

II

Victoria Cerillo

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20
Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Olm, 8
BARCELONA

Antoni López, editor, Rambla del Mitg, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

Acaba de salir el

ANUARIO GENERAL DE ESPAÑA

1915

BAILLY-BAILLIERE-RIERA

DOS TOMOS

35 PESETAS

NOVEDADES

Prudencio Iglesias Hermida.— *De caballista a matador de toros.*

Novela original.—Un tomo: 2 pesetas

Próspero Merimée.— *Mergy, el hugonote.*

Un tomo encuadernado: Una peseta

Homero (trad. de G. Gómez de la Mata.— *Iliada.*

Dos tomos: 2 pesetas

Eduardo Zamacois.— *La carreta de Théspis.*

Un tomo: Una peseta

Juan B. Justo.— *La obra parlamentaria.*

Un tomo: Una peseta

Libros de Horas.— *El Cid, romances viejos* (Biblioteca Corona)

Un tomo, encuadernación pergamino: 3 pesetas

NOVEDADES

PRÓXIMO A PUBLICARSE

ALBUM DE CARICATURAS

KULTUR

TEXTO FRANCÉS Y ESPAÑOL

UN TOMO

UNA PESETA

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravíos si no's remet, además, un ral pera certificar. Als corresponsals se'ls otorguen rebalxes.

UN REFRÀ ESPATLLAT

«Pel juny... a la boca el puny.»